

Arrest

nr. 155 447 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 142 027 van 26 maart 2015 waarbij in de zaak met rolnr. X tegen dezelfde bestreden beslissing de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2015 stelt de politie van Antwerpen in hoofde van verzoeker een proces-verbaal wegens winkeldiefstal op.

1.2. Eveneens op 21 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

naam: [M.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...].

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen (PV : AN12LB035028/2015). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

[...]

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Teneinde de openbare orde te handhaven is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 25 maart 2015 bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnr. 169 395. Bij arrest nr. 142 027 van 26 maart 2015 verwerpt de Raad deze vordering wegens onontvankelijk.

2. Over de rechtspleging

Het thans voorliggende verzoekschrift omvat een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. In het kader van deze procedure en nu – zoals zal blijken – er in huidige zaak grond is om uitspraak te doen in korte debatten, dringt de vaststelling zich op dat overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de thans overgemaakte synthesesmemorie, die onterecht werd opgevraagd door de griffie van de Raad, een niet voorzien procedurestuk betreft en om deze reden uit de debatten dient te worden geweerd. Ter terechtzitting maakt verzoeker hiertegen geen bezwaar en stelt hij dat de inhoud van zijn synthesesmemorie grotendeels overeenstemt met deze van het inleidende verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] 1.

Ingevolge dit artikel dient elke administratieve beslissing met redenen te worden omkleed. De feitelijke gegevens dewelke de weigeringsgrond schragen dienen op het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bepaald.

Deze motiveringsplicht is tweërlei en omvat zowel de materiële als de formele motiveringsplicht. Beide motiveringsplichten werden geschonden.

2.

Ingevolge de materiële motiveringsplicht of de interne wettigheid, dient elke genomen beslissing te steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. De motieven moeten met andere woorden deugdelijk zijn.

Gelet op voorgaande, meer specifiek de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het inreisverbod, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat er sprake is van deugdelijke motieven en aan deze materiële motiveringsplicht werd voldaan.

De motivering van het inreisverbod luidt namelijk als volgt:

[...]

Uit stuk 4, het desbetreffende PV, blijkt echter uitdrukkelijk dat verzoeker niet op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen.

Bovendien worden de feiten in dit PV als volgt omschreven:

“Winkeldiefstal, zonder geweld of bedreiging, zonder verzwarende omstandigheden, door een klant ten nadele van een winkelier.”

Verzoeker had bovendien geen enkele intentie om de portefeuille te stelen, laat staan een misdrijf te plegen. Er is inzake sprake van een loutere onachtzaamheid.

Verzoeker heeft dan ook onmiddellijk zijn oprechte verontschuldigen aangeboden aan de verkoopster en vrijwillig de portefeuille, met een verkoopwaarde van € 14,95 betaald.

Ook tijdens de overbrenging naar het politiekantoor doen zich volgens de politiediensten geen onregelmatigheden voor.

De stelling dat een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde kan dan ook bezwaarlijk proportioneel worden genoemd.

Gelet op de foute weergave van de feiten en redenen die aanleiding hebben gegeven tot het uitvaardigen van een inreisverbod, werd dan ook de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

3.

Ten tweede dient ingevolge de formele motiveringsplicht of de externe wettigheid, de materiële motiveringsplicht veruitwendigd worden door deze uitdrukkelijk in de motivering op te nemen.

Elke beslissing van een administratieve overheid dient bovendien de feitelijke gegevens te vermelden die de beslissing schragen.

Ook deze motiveringsplicht werd manifest geschonden.

Verzoeker werd niet op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen.

4.

Tot slot dient bij de bepaling van de duur van het inreisverbod overeenkomstig art. 74/11, §1, eerste lid Vw. steeds rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Zoals echter blijkt uit stuk 1, de bijlage 13 sexies, werd een inreisverbod opgelegd van drie jaar, zonder over deze duur te motiveren in functie van het betrokken geval.

De motivering door de DVZ is zeer summier:

“Betrokkene werd op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen. Er bestaat een nieuw risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Teneinde de openbare orde te handhaven is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Zoals hierboven reeds uitvoering werd toegelicht werd verzoeker niet op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen.

Er is geen sprake van verzwarende omstandigheden, noch het gebruik van geweld of bedreiging (stuk 4).

Verzoeker, dewelke uit verstrooidheid en zonder de intentie enige diefstal te plegen, de portefeuille ten bedragen van 14,95 euro, heeft meegenomen, stapt onmiddellijk en uit eigen beweging terug de winkel

in, biedt dadelijk zijn uitgebreide verontschuldiging aan de verkoopster en vereffent onmiddellijk zijn schuld (stuk 9). Verzoeker blijft vrijwillig ter plaatse tot de verbalisanten toekomen. Verzoeker had bovendien geen enkele intentie om de portefeuille te stelen, laat staan een misdrijf te plegen. Er is inzake sprake van een loutere onachtzaamheid. Verzoeker heeft dan ook onmiddellijk zijn oprechte verontschuldiging aangeboden aan de verkoopster en vrijwillig de portefeuille, met een verkoopwaarde van € 14,95 betaald. De motivering van de duur van het inreisverbod is om bovenstaande redenen incorrect en niet gemotiveerd in functie van het betrokken geval. De genomen beslissingen steunen niet op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Zodat verwerende partij de rechten van verzoeker die hij vermag te ontfangen aan voormelde artikelen geschonden heeft. [...]"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing het artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 duidelijk aanduidt als haar rechtsgrond, bepaling dat het opleggen van een inreisverbod vooropstelt aan de vreemdeling die het voorwerp is geworden van een verwijderingsbeslissing zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek is vastgesteld. Daaraan wordt toegevoegd dat verzoeker op dat dag waarop de bestreden beslissing is genomen op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal, zodat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat.

De determinerende motieven van de bestreden beslissing worden uitdrukkelijk in de beslissing zelf aangegeven en verzoeker is in de mogelijkheid die motieven te betwisten, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, leidt er evenwel niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden. De Raad en de Raad van State aanvaardt dat motieven zo voor de hand liggend kunnen zijn dat ze niet om een uitdrukkelijke verwoording vragen. In dit geval moeten de motieven ook zonder dat ze formeel zijn meegedeeld aan de bestuursbekend zijn, zodat zij niet geschaad kunnen zijn door het niet meedelen van de motieven. (Cf. RvV, 23 maart 2009, nr. 24.496; RvV, 20 januari 2009, nr. 21.634; verwijzing naar: I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168)

Gezien verzoeker op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal, bestaat er een evident risico dat hij die wederrechtelijke handeling herhaalt in de toekomst.

De gegeven motivering volstaat derhalve om te begrijpen waarom het bestuur voor het opleggen van het inreisverbod het motief hanteerde dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal, zodat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat.

Het gegeven dat verzoeker niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert verwerende partij voorts niet om op basis van de bij proces verbaal vastgestelde feiten, met name de winkeldiefstal, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvV 28 mei 2013, nr. 103.710)

Uit het bovenstaande blijkt eveneens dat verwerende partij, bij discretionaire bevoegdheid, de houding van verzoeker en het risico op een nieuwe schending van de openbare orde als voldoende beschouwde om een inreisverbod voor een termijn van 3 jaar op te leggen. De kritiek van verzoeker faalt derhalve in feite waar hij stelt als zou het bestuur niet hebben verduidelijkt waarom een duur van drie jaar voor het inreisverbod wordt opgelegd.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan als zouden in zijn dossier elementen aanwezig zijn waar verwerende partij redelijkerwijs bijkomend rekening mee diende te houden, zodat tot de door hem voorgestelde schendingen zou kunnen worden besloten.

Hij voert aan dat hij niet op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen (PV: AN12LLB035028/2015). Uit dit PV blijkt dat de politie zich op 21 maart 2015 naar de kledingzaak in kwestie begaf, alwaar een verkoopster een persoon aanwees die eerder een damesportemonnee uit de winkel had meegenomen. Toen een politieagent de verdachte buiten aansprak, bleek hij voornoemd voorwerp in zijn jaszak te hebben.

Artikel 41 van het wetboek van strafvordering definieert de betrapting op heterdaad als volgt:

"Het misdrijf ontdekt terwijl het gepleegd wordt of terstond nadat het gepleegd is, is een op heterdaad ontdekt misdrijf. Als ontdekking op heterdaad wordt ook beschouwd het geval dat de verdachte door het openbaar beroep wordt vervolgd en het geval dat de verdachte in het bezit wordt gevonden van zaken, wapens werktuigen of papieren, die doen vermoeden dat hij dader of medeplechtige is, mits dit kort na het misdrijf geschiedt."

Verzoeker kan derhalve geenszins voorhouden als zou er geen sprake zijn van betrapting op heterdaad, nu het misdrijf ontdekt werd terwijl het gepleegd werd of minstens terstond nadat het gepleegd werd en verzoeker in het bezit werd gevonden van het gestolen goed kort nadat het misdrijf is geschied.

Daar waar verzoeker stelt dat hij nooit te intentie had een diefstal te plegen, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten het feit dat er weinig geloof kan worden gehecht aan die bewering, dit geen afbreuk doet aan de correctheid van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd immers op heterdaad betrapt op diefstal, waarvoor een PV werd opgesteld. De bestreden beslissing is hierop gebaseerd zodat verwerende partij op grond van juiste feitenvinding een inreisverbod oplegde.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in 2002 eveneens schuldig maakte aan winkeldiefstal. Uit het PV opgesteld naar aanleiding van dat misdrijf, verklaarde verzoeker aan de politie eveneens dat hij niet de intentie had om te stelen, doch louter ‘vergeten’ was te betalen.

Verzoeker tracht thans andermaal voor te houden als zou de diefstal uit verstrooidheid gebeurd zijn, doch hieraan kan geen geloof worden gehecht.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden van elke zaak, maar de wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod.

Gezien verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont hij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen. [...]”

3.3.1. Wat de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een verwijderingsbeslissing gepaard te laten gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn

2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het is op zich niet betwist dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Er blijkt ook niet dat verzoeker de in zijn hoofd genomen beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijk vertrek heeft aangevochten, waardoor deze beslissing thans definitief is geworden.

De Raad stelt verder vast dat verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel acht teneinde de openbare orde te handhaven, waarbij hij wijst op een risico op een nieuwe schending van de openbare orde nadat verzoeker op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal door de politie van Antwerpen.

In de mate dat verzoeker aangeeft te betwisten dat er sprake is van een betrapping op heterdaad wegens winkeldiefstal, merkt de Raad allereerst op dat de politie in zijn *“administratief verslag vreemdelingencontrole”* van 21 maart 2015 uitdrukkelijk spreekt over een proces-verbaal wegens winkeldiefstal met betrapping op heterdaad. In ieder geval merkt de Raad ook op dat verzoeker de feiten zoals deze zich hebben afgespeeld, en zoals deze zijn opgetekend door de politie, op zich niet betwist. Zo is het in wezen niet betwist dat verzoeker een winkel verliet met een damesportefeuille ter waarde van 14,95 euro zonder dat hij deze betaalde, dat hij – toen de verkoopster hem buiten de winkel hierop aansprak – vrijwillig mee terug naar de winkel is gegaan, waarna de politie werd verwittigd en verzoeker de portefeuille ter waarde van ongeveer 15 euro heeft betaald. De politie heeft vervolgens een proces-verbaal opgesteld. Hoogstens bestaat er nog een discussie over de al dan niet opzettelijke intentie in hoofd van verzoeker.

In de mate dat verzoeker wel aangeeft dat hij het kennelijk onredelijk vindt waar verweerder een risico op een nieuwe schending van de openbare orde weerhoudt, wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 waarbij deze overwoog als volgt:

“50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

[...]

60 In die omstandigheden veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

61 Daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn.

62 In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn.”

Zoals uit deze rechtspraak blijkt, volstaat het niet dat er sprake was van een verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt. Er moet sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweer louter op basis van het “*administratief verslag vreemdelingencontrole*” van 21 maart 2015 – en de hierin vervatte vermelding dat op naam van verzoeker een proces-verbaal wegens winkeldiefstal werd opgesteld en dit met betrapping op heterdaad – besloot tot een gevaar op een nieuwe schending van de openbare orde die het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur rechtvaardigt. Er blijkt niet dat verweerder hierbij beschikte over meer concrete gegevens betreffende de feiten, of zich hieromtrent informeerde. Deze worden zo enkel aangebracht in het kader van huidig beroep door verzoeker zelf.

De Raad merkt evenwel op dat de in verband met de feiten thans voorliggende stukken – met name de concrete vaststellingen van de betrokken politie-inspecteurs en het proces-verbaal van verhoor van de benadeelde – wel degelijk relevant zijn bij de beoordeling of er al dan niet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde bestaat die daarenboven rechtvaardigt dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. In casu blijkt uit de voormelde stukken zo dat de diefstal een portefeuille van beperkte waarde betreft, dat verzoeker samen met de verkoopster zonder problemen mee terug de winkel is binnengegaan waarna de politie werd verwittigd en hij de portefeuille ter waarde van ongeveer 15 euro heeft betaald. De politie stelde verder vast dat er geen sprake was van verzwarende omstandigheden of van het gebruik van geweld of bedreigingen.

Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder louter op basis van het bestaan van een proces-verbaal wegens winkeldiefstal op heterdaad, zonder zich in kennis te doen stellen van de meer concrete feiten zoals deze zich hebben afgespeeld – en zonder deze aldus in rekening te brengen – op nagenoeg automatische wijze besluit tot een risico op nieuwe schending van de openbare orde waaraan een inreisverbod voor drie jaar wordt gekoppeld. Het door verweerder in de nota gestelde dat uit het gegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal een evident risico volgt dat verzoeker deze wederrechtelijke handeling in de toekomst zal herhalen, kan niet zomaar worden aangenomen. Dergelijke standpunt zou erop neerkomen dat uit het loutere feit dat er op enig ogenblik sprake is van het plegen van een strafbaar feit automatisch volgt dat er een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt evenwel dat telkens in concreto dient te worden onderzocht of er een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Deze bedreiging moet daarenboven ook voldoende ernstig zijn. Een concreet onderzoek in deze zin blijkt evenwel niet.

In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op het feit dat verzoeker zich in 2002 reeds schuldig zou hebben gemaakt aan winkeldiefstal van 2 lippenbalsems, merkt de Raad op dat verweerder dit gegeven niet heeft weerhouden in de thans bestreden beslissing. Dit betreft een a posteriori motivering.

Verzoeker geeft daarnaast ook nog aan dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle relevante elementen die zijn zaak kenmerken, zoals artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet nochtans oplegt.

Artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad uitdrukkelijk dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak. Het komt ook aan verweerder toe om voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod zich in kennis te doen stellen van deze relevante elementen. Het is kennelijk onredelijk waar verweerder de maximumduur van drie jaar die in casu mogelijk is oplegt zich enkel steunend op het gevaar op een nieuwe schending van de openbare orde dat hij op nagenoeg automatische wijze afleidt uit het bestaan van een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal en dit zonder de concrete omstandigheden van het geval – zoals deze blijken uit voorgaande bespreking – in rekening te brengen of zich hieromtrent te informeren. In dit verband voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift bovendien ook nog kopieën uit zijn paspoort waaruit blijkt dat hij in het bezit is van een Schengenvisum geldig van 21 mei 2011 tot 21 november 2015 voor meerdere binnenkomsten en voor 90 dagen. Dit visum is uitgereikt door België. Een kopie hiervan werd door de politie overgemaakt aan verweerder samen met het “*administratief verslag vreemdelingencontrole*”. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker daarvoor reeds Schengenvisa vroeg voor zakendoeleinden. Er kan dan ook worden aangenomen dat verweerder er kennis van had, minstens diende te hebben, dat verzoeker op regelmatige basis in Europa aanwezig is voor zakendoeleinden en dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar

verzoekers beroepsbezigheden op ernstige wijze zou kunnen verstoren, misschien zelfs onmogelijk zou kunnen maken. Verzoeker voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift zo ook nog een schrijven van de directeur van zijn werkgever in India, met vestiging in België, waarin wordt getuigd dat verzoeker al 20 jaar een goede werknemer is en een belangrijke expertise heeft opgebouwd in relatiebeheer en diamanten, in het kader waarvan hij onder meer vaak België heeft bezocht. De directeur stelt dat het cruciaal is voor het bedrijf dat verzoeker zijn baan verder kan blijven uitoefenen zoals voorheen en acht het hiervoor noodzakelijk dat verzoeker verder vrij kan blijven reizen binnen het Schengengrondgebied. Ook op dit punt komt het de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder het gegeven dat verzoeker regelmatig naar het Schengengrondgebied reist voor zaken niet mee in rekening heeft gebracht waar een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar werd opgelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.3.3. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

In de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met refertenummer 53179 werd het bedrag van het rolrecht bepaald op 350 euro, namelijk enerzijds 175 euro voor de eerdere procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid, die aanleiding gaf tot het arrest nr. 142 027 van de Raad van 26 maart 2015, en anderzijds 175 euro voor het thans voorliggende beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de eerder gevoerde procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, wijst de Raad op volgende bepalingen van artikel 39/68-1, § 5, vierde lid van de Vreemdelingenwet:

“Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.”

Uit het arrest nr. 142 027 van de Raad van 26 maart 2015 blijkt dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk was en deze vordering om deze reden diende te worden verworpen. De verschuldigde kosten voor deze procedure komen aldus ten laste van verzoeker.

Wat het thans voorliggende, in korte debatten behandelde, beroep tot gewone schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring betreft, past het – gelet op het onderzoek van dit beroep, zoals hierboven weergegeven – de kosten van dit beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

De kosten van het beroep tot gewone schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS